RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG OOST-VLAANDEREN, AFDELING DENDERMONDE, STRAFZAKEN, 26 FEBRUARI 2019, D19M KAMER

OPENBAAR MINISTERIE

BURGERLIJKE PARTIJ

C. E., woonstkiezende op het adres van haar raadsman meester D. R. S., advocaat met kantoor te Dendermonde

ter terechtzitting vertegenwoordigd door meester D. R. S., advocaat met kantoor te Dendermonde

BEKLAAGDE

Ö. I. geboren te (…) (Turkije) op (...), wonende te (…)

Aangehouden bij beschikking van de heer onderzoeksrechter V. C. dd.27/11/2014 doch onder voorwaarden en mits betaling van een borgsom van 15.000 Euro in vrijheid gesteld bij beschikking van de Raadkamer dd.24/03/2015 wegens de enige tenlastelegging van de aanvullende vordering van mijn Ambt dd. 10/09/2014, thans hernomen onder tenlasteleggingen A en B zoals hierna vermeld

ter terechtzitting vertegenwoordigd door meester C. K. loco meester V. D. K., advocaat met kantoor te Dendermonde

1. TENLASTELEGGINGEN

Verdacht van:

Te 9220 Hamme en elders in het Rijk, meermaals, op niet nader te bepalen data in de periode van 01/06/2009 tot 26/11/2014

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben 'dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtsreeks uitgelokt te hebben, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek:

A. Bij inbreuk op de artikelen 1 en 77bis van de wet van 15 december 1980, zoals laatst gewijzigd bij wet van 10 augustus 2005 (B.S.02/09/2005), in werking getreden op 12 september 2005, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zich schuldig te hebben gemaakt aan het misdrijf mensensmokkel, namelijk, door met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel, zijnde ertoe bijgedragen te hebben, op welke manier ook, rechtstreeks ot via een tussenpersoon, dat een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie, het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, binnenkomt, erdoor reist of aldaar verblijft, zulks In strijd met de wetgeving van deze Staat, (art. 77 bis, lid 1);

met de verzwarende omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte werd gemaakt, namelijk minstens en onder meer

- op niet nader te bepalen data in 2009: G. M. (PV 2127/15, 1833/15, 69/16, -2654/15), G. R. (PV 2127/15, 1833/15, 69/16, 2654/15), S. E. (PV 2127/15), A. K. (PV 2127/15), D. E. (PV 2127/15), G. I. (PV 2127/15), E. N. (PV 2127/15), E. A. (PV 381/15,1256/15,7544/10,2127/15,69/16), G. M. (PV 381/15) en A. E. (PV 381/15,7544/10)
- op niet nader te bepalen datum in juni 2009: C. R. (PV 1833/15, 2127/15,69/16)
- 21/06/2009: Y. Y. en 3 niet nader geïdentificeerde personen (PV 8054/14, 7544/10, 381/15)
- op niet nader te bepalen datum in augustus 2009: U. K. (PV 381/15, 1239/15, 69/16)
- 01/08/2009: U. T. (PV 8045/14,381/15,778/15,7544/10,9006/10)
- op niet nader te bepalen datum in september 2009: C. A. en O. B. (PV 2127/15)
- op 01/09/2009: S. H. en O. S. (PV 381/15, 795/15, 69/16, 2127/15,2765/15,8045/14, 2127/15,9006/10)
- op 10/09/2009: O. MU.(PV 8045/14, 9006/10, 381/15, 2127/15, 7544/10,1967/15)
- op 29/09/2009: een niet nader geïdentificeerde persoon "S." (PV 8045/14, 9006/10)
- op 24/10/2009: een niet nader geïdentificeerde persoon "H." (PV 8045/14, 7544/10,9006/10)
- op 06/11/2009: M. Y. (PV 7544/10,683/15,9006/10,69/16)
- op 18/11/2009: P. I. (PV 381/15,1153/15,7544/10, 69/16)
- op niet nader te bepalen datum in 2010: K. S. (PV 2127/15,69/16)
- op 27/03/2010: A. G. en Y. S. alias T. B. (PV 599/15, 1591/15,2127/15,1624/15,2700/15,69/16)
- op niet nader te bepalen datum in 2012: S. M. (PV 381/15)
- op Ol/C'7/2012: C. M. en H. S. (PV 1930/15,2644/15,69/16)
- op 26/10/2013: E. S. (S5/L7.1449/13, PV 69/16]
- op 10/11/2013: C. E., S. M., C. Z. en C. Y. (+ 55/98)31984/14, PV 69/16)

(art. 77 quater, 6° van de wet van 15 december 1980),

Bij inbreuk op de artikelen 1 en 77 van de wet van 15 december 1980, zoals laatst gewijzigd bij wet van 10 augustus 2005 (B.S.02/09/2005), in werking getreden op 12 september 2005, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wetens en willens een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de

Europese Unie te hebben geholpen, het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, binnen te komen of aldaar te verblijven, dan wel erdoor te reizen, zulks in strijd met de wetgeving van deze Staat, hetzij in de handelingen die de binnenkomst, de doorreis of het verblijf voorbereid hebben of vergemakkelijkt hebben, hetzij in de feiten die ze voltooid hebben, waarbij de hulp niet voornamelijk om humanitaire redenen werd verleend, namelijk minstens en onder meer

- op niet nader te bepalen data in 2009: G. M.(PV 2127/15, 1833/15, 69/16, 2654/15), G. R.(PV 2127/15, 1833/15, 69/16, 2654/15), S. E. (PV 2127/15), A. K.(PV 2127/15), D. E.(PV 2127/15), G. I.(PV 2127/15), E. N. (PV 2127/15), E. A. (PV 381/15,1256/15,7544/10,2127/15, 69/16), G. M. (PV 381/15) en A. E. (PV 381/15, 7544/10)
- op niet nader te bepalen datum in juni 2009: C. R. (PV 1833/15, 2127/15,69/16)
- 21/06/2009: Y. Y. en 3 niet nader geïdentificeerde personen (PV 8054/14, 7544/10,381/15)
- op niet nader te bepalen datum in augustus 2009: U. K. (PV 381/15, 1239/15,69/16)
- 01/08/2009: Y. T. (PV 8045/14,381/15,778/15,7544/10,9006/10)
- op niet nader te bepalen datum in september 2009: C. A. en O. B. (PV 2127/15)
- op 01/09/2009: S. H. en O. S. (PV 381/15, 795/15, 69/16, 2127/15,2765/15,8045/14, 2127/15,9006/10)
- op 10/09/2009: O. MU. (PV 8045/14, 9006/10, 381/15, 2127/15, 7544/10,1967/15)
- op 29/09/2009: een niet nader geïdentificeerde persoon "S." (PV 8045/14, 9006/10)
- op 24/10/2009: een niet nader geïdentificeerde persoon "H." (PV 8045/14, 7544/10,9006/10)
- op 06/11/2009: M. Y. (PV 7544/10,683/15,9005/10,69/16)
- op 18/11/2009: P. I. (PV 381/15,1153/15,7544/10,69/16)
- op niet nader te bepalen datim in 2010: K. S. (PV 2127/15, 69/16)
- op 27/03/2010: A. G. en Y. S. alias T. B. (PV S99/1S, 1591/15, 2127/15,1624/15, 2700/15,69/16)
- op niet nader te bepalen datum in 2012: S. M. (PV 381/15) .
- op 01/07/2012: C. M. en H. S. (PV 1930/15, 2644/15, 69/16)
- op 26/10/2013: E. S. (55/17.1449/13, PV 69/16)
- op 10/11/2013: C. E., S. M. , C. Z. en C. Y. (+ 55/98.31984/14, PV 69/16)

Inverdenkinggestelde tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de Wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 222.000 euro, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen, als volgt berekend: 37 personen x 6.000 euro

2. PROCEDURE

De zaak werd bij de rechtbank aanhangig gemaakt middels verwijzingsbeschikking van de Raadkamer van 21 november 2017. Beklaagde werd naar de correctionele rechtbank verwezen

wegens de tenlasteleggingen A en B. De Raadkamer nam verzachtende omstandigheden aan wegens de tenlastelegging A.

Bij arrest van: 29 juni 2017 stelde de Kamer van Inbeschuldigingstelling vast dat de bijzondere opsporingsmethode 'observatie' regelmatig was verlopen.

De zaak werd behandeld op de openbare terechtzitting van 25 januari 2019.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde de aanwezige partijen.

3. BEOORDELING OP STRAFGEBiED

3.1 Overzicht van de feiten

3.1.1 Start van het onderzoek

1.

In een proces-verbaal van 2 maart 2009 maakte de politie melding van volgende informatie: beklaagde Ö. I. zou regelmatig met zijn persoonlijk voertuig naar Turkije rijden om er tegen betaling 'illegalen' op te haten. Hij zou telkens met een vol voertuig terugrijden. Per persoon zou hij zes à zevenduizend euro ontvangen, plus de transportkosten. Beklaagde zou de mensen die hij vervoert onderbrengen bij vrienden in de regio rond zijn woonplaats of in Schaarbeek. Die mensen zouden worden voorzien van valse identiteitsdocumenten. Beklaagde zou leven van een uitkering, maar zou verschillende eigendommen bezitten in België en in Turkije. Hij zou recent in Italië zijn opgepakt voor mensensmokkel en op borgtocht zijn vrijgelaten. Om die reden zou hij zijn reisroute hebben veranderd en langs Hongarije rijden. In het aanvankelijk proces-verbaal werden twee gsm-nummers genoemd die beklaagde zou gebruiken, met name (…) en (…).

De onderzoekers vernamen vla Interpol Rome dat beklaagde effectief op 22 april 2008 in Italie werd gearresteerd en beschuldigd van het bieden van hulp bij illegale immigratie. De arrestatie volgde op een routinecontrole van passagiers en voertuigen die de ferry verlieten in de haven van Ancona, komende van Griekenland. Beklaagde had drie meerderjarige illegalen (Turkse onderdanen) aan boord van zijn personenauto. De illegalen bezaten valse identiteitsdocumenten. Hij werd terug vrijgelaten op 21 juni 2008.

Beklaagde bleek samen met zijn echtgenote in België eigenaar te zijn van één onroerend goed, gelegen in Slnt-Niklaas.

2.

Op basis van deze informatie werd een onderzoek opgestart. Hierin zijn drie fasen te onderscheiden: (1) een actieve fase in 2009 en 2010, (2) een onderzoeksluwe fase tussen eind 2010 en begin 2014, (3) een actieve eindfase vanaf eind 2014.

Alle verzamelde gegevens samen lieten toe een aantal transporten in kaart te brengen (zie hieronder titel 3.1.5), waarmee beklaagde uitgebreid werd geconfronteerd (zie hieronder titel 3.1.6).

3.1.2 Resultaten van de eerste fase van het onderzoek

3.

De onderzoekers bevroegen de telecomoperatoren naar de telefoonnummers die in de initiële informatie waren genoemd. Het oproepnummer (…) bleek effectief geregistreerd op naam van beklaagde. De onderzoekers stelden vast dat ook het oproepnummer (…) aan beklaagde toebehoorde, hoewel het was geregistreerd als een prepaid kaart zonder identificatie. Ze baseerden zich hiervoor op volgende elementen:

- de beide oproepnummers werden in hetzelfde gsm-toestel gebruikt;
- de beide oproepnummers logden als eerste effectieve communicatie per dag en als laatste effectieve communicatie per dag in op een mast die dekking verleent aan de woning van beklaagde;
- de beide oproepnummers maakten synchrone mastbewegingen.
- Uit het telefonie-onderzoek bleek dat beklaagde zich meermaals naar Turkije verplaatste, via Duitsland, Oostenrijk, Hongarije, Servië/Montenegro en Bulgarije, als volgt:
- op 21 januari 2009 vertrok hij naar Turkije, om vanaf 2 februari 2009 opnieuw in België te worden gelokaliseerd;
- op 11 februari 2009 verplaatste beklaagde zich naar Turkije;
- ook op 1 maart 2009 werden de beide oproepnummers in Turkije gelokaliseerd. Vanaf 9 maart 2009 was beklaagde opnieuw in België;
- op 16 maart 2009 verplaatste beklaagde zich opnieuw naar Turkije, om op 1 april 2009 terug in België toe te komen;
- op 5 april 2009 stond er alweer een reis naar Turkije op het programma. Rond 11 april 2009 werd de terugreis aangevat;
- op 22 en 23 april 2009 verplaatste beklaagde zich opnieuw naar Turkije, om op 6 en 7 mei 2009 de terugreis aan te vatten;
- op 14 mei 2009 werden de beide oproepnummers geregistreerd op de zendmast Zaventem luchthaven;
- beklaagde bevond zich vanaf 17 mei 2009 opnieuw in Turkije, en werd vanaf 23 en 24 mei 2009 opnieuw in België geregistreerd;
- ook tussen 6 juli 2009 en 1 augustus 2009 reisde beklaagde naar Turkije;
- nauwelijks 1 dag later, namelijk op 3 augustus 2009, reisde beklaagde opnieuw naar Turkije. Hij kwam op 22 augustus terug;
- ook tussen 2 en 10 september 2009 bevond beklaagde zich in Turkije;
- hetzelfde geldt voor de periode van 8 tot 24 oktober.

4.

4.1

Vanaf 25 juni 2009 werden de gekende oproepnummers van beklaagde afgeluisterd. Hij bleek bij sommige van zijn gesprekspartners gekend te zijn als 'I. Visum'. Zelf was hij erg voorzichtig met wat hij aan de telefoon zei: hijgebruikte codetaal en berispte zijn gesprekspartners wanneer die wel openlijk spraken (stuk 38 van het strafdossier - gesprek 123 van het telefonie-onderzoek): gesprekspartner: 'waar heb je de jongen afgezet' -beklaagde: 'Hou je mond toch,...

ben je gestoord of zo? Haak af!.... ik praat met codes en hij vraagt 'waar heb je de jongen afgezet'. Anderzijds verraadde hij zich soms aan de telefoon: 'Gefeliciteerd... het is vandaag uitgekomen... Zeg gewoon: 'gefeliciteerd', niet zeggen dat zijn visum is uitgekomen of zo'. Verder bleek beklaagde er een voorkeur voor te hebben om te bellen vanuit een telefooncabine ('ik ben 5/6 telefooncabines afgegaan, ze zijn allemaal gesloten. Als ik kan bellen, ga ik u deze avond zeker bellen. Ik ben nu cabines aan het afgaan. Als ik u niet kan bellen, ga ik morgen rond 9 à 10 uur zeker bellen, goed?) (stuk 87 van het strafdossier).

Hoewel beklaagde erg voorzichtig was aan de telefoon, waren er toch aanwijzingen dat hij zich effectief inliet met het overbrengen van personen met Turkse nationaliteit naar België.

4.2

Beklaagde bleek verschillende omfloerste gesprekken te voeren over transporten en betalingen. Hij sprak over de 'toevertrouwde goederen' (geld of visums) en 'wagens' (overgebrachte personen). De rechtbank wijst louter exemplarisch naar volgende gesprekken tussen beklaagde en K. H. (stuk 164 van het strafdossier):

- gesprek van 27 juni 2009: K. H. zei dat de chauffeur maandag tegen de middag in Istanbul moest zijn. Beklaagde repliceerde dat er twee chauffeurs zouden zijn: S. zou de chauffeur bijstaan. K. H. bevestigde dat het ook in orde zou komen met 'B.';
- gesprek van 29 juni 2009: beklaagde vroeg of bepaalde personen waren toegekomen. K. H. bevestigde en zei dat hij ze straks zou sturen. Beklaagde kondigde aan dat hij 1.000 per persoon, dus 4.000 zou sturen. K. H. vroeg wat hij bedoelde met 'per persoon', waarna beklaagde stelde dat K. H. vier auto's zou krijgen;
- gesprek van 25 september 2009: het gesprek kadert in de problematische betaling van 'H.': beklaagde stelt niet te begrijpen dat die persoon slechts 2.500 euro kon betalen in de plaats van 3.500 euro, terwijl ze een eigen pittazaak runden, Hij vond 'H.' een klootzak, net zoals diens jongere broer, die met de vrachtwagen was gekomen. Hij zou hen 'het toevertrouwde' enkel geven, als ze hem volledig betaalden.

De onderzoekers leidden uit de gesprekken af dat beklaagde personen naar België vervoerde op drie manieren: ofwel met de bus, ofwel met een vrachtwagen, ofwel in het voertuig van beklaagde. Beklaagde stelde dit met zoveel worden in een gesprek met R.: ‘ofwel is het met de bus ofwel met een vrachtwagen ofwel met mij'. De personen die per vrachtwagen de Europese Unie binnenkwamen moesten een rijbewijs hebben voor een vrachtwagen, zich voordoen als tweede chauffeur en dus minstens 24 jaar oud zijn (cfr. gesprek 133 uit het telefonie-onderzoek - stuk 87 van het strafdossier). Uit telefonie-onderzoek en observaties bleek dat beklaagde personen die met de vrachtwagen kwamen zelf ging afhalen in Duitsland. De rechtbank verwijst onder meer naar het gesprek tussen beklaagde en K. H., waarin beklaagde stelde dat hij onderweg was naar Keulen om het 'toevertrouwde' te gaan halen.

Volgens de onderzoekers werkte beklaagde samen met K. H. uit Turkije en H. K.. K. H. zou diegene zijn die zou zorgen voor visums uit verschillende landen. De onderzoekers leidden dit af uit verschillende gesprekken tussen beklaagde en K. H., waarin K. H. onder meer meedeelde: 'Deze twee mannen hebben aan mij gevraagd of ik voor hun een Joegoslavisch visum kon

verkrijgen. Ik ga het krijgen'. Nog volgens de onderzoekers bekleedde K. H. de hoogste rangorde in de organisatie. Ze leidden dit af uit een gesprek tussen beklaagde en K. H., waarin K. H. zich kwaad maakte omdat beklaagde hem zou hebben bedrogen. In dit gesprek drong K. H. erop aan om de verdiensten te verdelen.

Beklaagde en K. H. lieten zich volgens de onderzoekers ook in met het aanpassen van visums/paspoorten als er iets mis mee was. Zij wezen hiervoor onder meer op volgende gesprekken tussen beklaagde en K. H. Kilerci:

- gesprek 48:
  K. H.:. 'Kijk, bij die uit Elazig is er het volgend probleem. Zowel de pagina was anders, de pagina hebben we dan wel veranderd. (...) Maar dan is er ook dinges... er stoot een Belgisch euhh... stempel... er staat een stempel op. (...) er staat een stempel dat hij in België met het vliegtuig het land is uitgezet.'
  beklaagde: 'Euhh, dan zal hij niet dinges... Moeten we voor hem dan opnieuw dinges doen?'
  K. H.: 'Zijn paspoort... we moeten voor hem een nieuw paspoort uitbrengen'.
- gesprek 48:
  beklaagde: 'Nu, dat dinges euhh... moet B. absoluut zijn dinges veranderen?
  K. H.: 'Wel, 99 % van wel, maar wacht even, ik ga het nog eens veranderen. Ik ga hem een Russisch visum aanvragen... voor B..'
  beklaagde: 'Hmm... Bekijk dat alsjeblief eens als je wil broeder.'
  K. H.: 'natuurlijk. Zij hebben een Somatisch visum gekleefd. Dat Somatisch visum... ik dacht van 'neen'. We hebben het vanaf de rand vastgepakt en eraf gehaald".
- gesprek 451:
  K. H. : 'ik heb de geldigheidsperiode van de visums verlengd, goed?'
  beklaagde: 'ja'
  K. H.; 'dus ik heb tegen de man binnen gezegd 'doe mij een gunst' en hij heeft gezegd 'als je 250 euro geeft, zal ik van de geldigheidsperiode van de visums zes maanden maken'.

Beklaagde en K. H. voerden ook verschillende gesprekken over betalingen en geldverzendingen. Hieruit bleek dat beklaagde meermaals vroeg om de gelden op een andere naam te mogen overmaken (zie o.m. stuk 88 van het dossier: beklaagde: 'is dat goed als we de helft op naam van (je vrouw) zouden sturen ? schikt dat u?' - K. H.: 'ik zal je wel een naam geven... dat is geen probleem... (...) ik zal E. (door)geven'.)

Uit een ander gesprek tussen beklaagde en K. H. bleek dat ze er niet mee opgezet waren als iemand achterbleef met betalingen: ze kondigden aan dat ze naar het consulaat zouden gaan en alles zouden laten verscheuren (gesprek 422 van het telefonie-onderzoek).

4.3

Verder bleek uit het telefonie-onderzoek dat beklaagde personen pok adviseerde over de wijze waarop zij hun verblijf in België konden regulariseren. Hij raadde hen aan om zich in het gemeentehuis te melden en te zeggen dat ze waren gekomen als chauffeur ofwel voor hun plezier. Daarna moesten ze wachten totdat de politie nazicht zou doen op hun verblijfsadres. Daarna moesten ze hun aanvraag doen: 'Kameraad... je moet een aanvraag indienen., je moet

zeggen 'ik ben hier op reis gekomen'., dat heb ik je de vorige keer verteld... je moet gaan 'mijn neef, een vrachtwagenchauffeur, is hier op vakantie gekomen., hij gaat hier twee weken blijven' bijvoorbeeld, en als dat is gelukt moet hij beginnen aan de andere dinges... ik wil dit niet aan de telefoon bespreken' (gesprek 474 van het telefonie-onderzoek).

4.4

in diverse gesprekken was er sprake van betalingen. De onderzoekers leidden hieruit af dat ongeveer 7.000 euro moest worden betaald per transport:

- 'hoeveel ga jij opsturen?... 3250... in euro hé. Dan blijft er nog 3400 over, dat weet je toch he? De jouwe gaat misschien zes maanden worden... De Ziraat bank op naam van R. E. in orde?'
- Mikaël: 'hoeveel had mijn oom jou in totaal gegeven? Had hij zes gegeven?' beklaagde: 'Kameraad, het staat thuis genoteerd. Het is niet nodig om te dinges. Nog 900 euro. Vraag het maar aan Kubilay. Die weet dat goed genoeg'.

5.

Er vonden ook stelselmatige observaties plaats. Hierbij werden onder meer volgende vaststellingen gedaan:

- op 21 juni 2009 werd het voertuig van beklaagde opgemerkt ter hoogte van de Ninoofsesteenweg in Brussel. In het voertuig zaten drie personen, waarvan er één werd afgezet op een adres in de Ninoofsesteenweg;
- op 2 augustus 2009 parkeerde beklaagde zijn voertuig voor een snackzaak in Beringen. Hij at er iets samen met drie andere mannen. Slechts twee van hen stapten daarna terug in zijn voertuig;
- op 24 oktober 2009 werd het voertuig van beklaagde opgemerkt op de E40 terwijl het vanuit Duitsland België binnenreed. Er waren meerdere personen aan boord, die op verschillende locaties werden afgezet.

Er werd ook een internationale rogatoire commissie gericht naar Turkije, maar deze werd slechts gedeeltelijk uitgevoerd, in die zin dat tien van de zestien gevraagde telefoon- of gsm-nummers werden geïdentificeerd, maar geen andere onderzoeksdaden werden gesteld. Turkije deelde ook mee dat ze zelf een onderzoek zouden openen naar de daders.

6.

Uit financieel onderzoek bleek dat beklaagde titularis was van een zichtrekening bij BNP PARIBAS. Op deze rekening werden tussen 1 februari 2009 en 15 april 2009 regelmatig cash gelden gestort, die quasi onmiddellijk werden aangewend om de vaste kosten (waaronder een hypotheek van 1.087,92 euro) te betalen. Op die rekening waren inkomsten van de werklozenkas en de Liberale Mutualiteit, en een bedrag van 400 euro aan huishuur.

De onderzoekers analyseerden ook de financiële verrichtingen van beklaagde. Hieruit bleek dat beklaagde in februari en maart 2009 in drie bewegingen een totaal bedrag van 8.590 euro had overgemaakt aan K. H.. Tijdens de observatie werd vastgesteld dat beklaagde zich soms naar een geldtransfertpunt begaf in het gezelschap van een andere persoon. Deze persoon bleek dan geld naar Turkije te hebben overgemaakt, al dan niet rechtstreeks aan K. H.. Uit het telefonie-onderzoek bleek dat beklaagde andere personen zocht die voor hem gelden konden overschrijven/in wiens naam hij gelden kon overschrijven. Ook K. H. noemde in gesprekken vaak een andere persoon als bestemmeling. Er werden ook verschillende transacties geregistreerd tussen Ö. V., zoon van beklaagde, en K. H., al dan niet rechtstreeks (stuk 46 van het strafdossier).

7.

Op 9 maart 2010 ontving de Procureur des Konings een brief van de Cel voor Financiële Informatieverwerking (hierna genoemd: CFI), waarin melding werd gemaakt van ernstige aanwijzingen van nefwitwassen van gelden afkomstig uit mensenhandel. De melding had onder meer betrekking op beklaagde en zijn zoon Ö. V.. De CFI wees op volgende verdachte transacties:

- beklaagde Ö. I. verzond tussen 5 februari 2009 en 18 januari 2010 een totaalbedrag van 12.849,50 euro naar begunstigden in Turkije en Bulgarije. 8.590 euro hiervan verzond hij rechtstreeks naar K. H.;
- Ö. V. verzond tussen 26 januari 2009 en 18 september 2009 in acht verrichtingen een totaal bedrag van 2.679 euro aan diverse begunstigden in Turkije. Hiervan was 4.020 euro bestemd voor zijn vader, en 3.350 euro voor K. H..

3.1.3 Klachten en politionele informatie in de periode van eind 2010 tot 2013

8.

Hoger werd aangegeven dat er weinig onderzoeksdaden werden gesteld tussen eind 2010 en 2013. De onderzoekers halen capaciteitsproblemen aan als oorzaak, door een overaanbod aan prioritaire reactieve onderzoeken (moord).

In die periode werden wel een aantal klachten ingediend tegen beklaagde. De politie ontving ook bijkomende informatie.

8.1

Beklaagde kwam in beeld naar aanleiding van twee grenscontroles in Zaventem.

Op 27 maart 2010 nam hij een vlucht van Eskisehir (Turkije) naar Brussel. Op deze vlucht zat ook **G. A.**, die in het bezit was van een Schengenvisum afgeleverd door de Poolse ambassade in Istanbul. Betrokkene verklaarde naar België te zijn gekomen om een vrachtwagen te controleren die naar Turkije moest. Omdat hij niet over een rijbewijs beschikte en enkel een Pools visum had (en geen Belgisch), werd hij teruggedreven. Betrokkene bleek zijn reis te hebben geboekt in een reisagentschap, dat op het ogenblik van de boeking van zijn ticket ook

nog twee tickets afleverde aan 'B. T.' en beklaagde (zie ook stuk 156 van het strafdossier). B. T. verklaarde later dat hij in werkelijkheid S. Y. heet, en dat hij op frauduleuze wijze valse papieren verwierf om als Koerd asiel aan te vragen in België. Bij de controle van de papieren van betrokkene waren geen onregelmatigheden vastgesteld.

S. Y. haalde in een schriftelijke verklaring onder meer aan dat hij in 2004 valse identiteitspapieren verkreeg via de organisatie. Diezelfde organisatie bezorgde hem in 2010 valse documenten voor een Schengenvisum. Voor deze valse documenten én een fooi aan de politie in Turkije betaalde hij 6.000 euro. De organisatie slaagde erin voor hem een visum te verkrijgen als werknemer van een transportfirma, hoewel hij niet over een rijbewijs beschikte. S. Y. bevestigde dit ook in een politioneel verhoor (stuk 172). Hij beweerde wel dat hij beklaagde niet kende, en dat het volstrekt toevallig was dat deze hem hulp bood toen de politie hem controleerde in de luchthaven van Zaventem.

Op 1 juli 2012 nam beklaagde een vlucht van Athene naar België. Uit nazicht van het elektronisch boekingsdossier blijkt dat hij die vlucht had geboekt samen met twee andere personen, namelijk **C. M. en H. S..** C. M. bleek over een Grieks visum te beschikken. Hij beweerde alleen te reizen en beklaagde niette kennen. In zijn bagage werd een ticket aangetroffen van de afrekening in de minibar van een Atheens hotel op naam van beklaagde. C. M. raakte betrokken in een onderzoek naar een schijnhuwelijk. Hij kreeg op 4 april 2013 het bevel om het grondgebied te verlaten. H. S. huwde op 10 januari 2014 met een Belgische van Turkse origine en verblijft sindsdien in Brussel.

Bij de controle van beklaagde op 1 juli 2012 werd beslag gelegd op een aantal documenten die hij in zijn bezit had, waaronder diverse voorgedrukte documenten inzake geldtransacties waarbij hij was betrokken, met bedragen variërend van drieduizend tot vijfduizend euro.

8.2

Op 3 april 2013 en 26 oktober 2013 deed O. H. bij de politie aangifte van een schijnhuwelijk. Ze was tijdens een vakantie in Turkije gehuwd met S. E. van Turkse nationaliteit. Na haar terugkeer in België stelde ze vast dat haar echtgenoot niet in haar maar enkel in verblijfspapieren was geïnteresseerd. Hoewel ze aangaf dat ze wilde scheiden, was haar echtgenoot op 26 oktober 2013 alsnog naar België vertrokken. Hij zou meerijden met beklaagde, die zou hebben gezorgd voor een vals Bulgaars paspoort. Beklaagde zou per week 4 personen in zijn wagen van Turkije naar België brengen, en daarvoor 25.000 euro aanrekenen per persoon.

8.3

Op 8 juli 2014 deed C. C. aangifte bij de politie lastens beklaagde. Betrokkene was in Turkije gehuwd met C. E., en kon haar niet naar België laten komen omdat hij zelf de Belgische nationaliteit niet had. De familie van C. E. zou in Turkije zijn gecontacteerd door beklaagde, die 7.000 euro vroeg voor de overbrenging, waarvan de helft te overhandigen samen met haar paspoort en pasfoto's, en de andere helft wanneer het visum zou geregeld zijn. Beklaagde deelde hen mee dat 5.000 euro hiervan was bestemd voor een man die werkzaam zou zijn op een Oostenrijks consulaat. De rest was voor hemzelf, als commissieloon. C. C. en C. E. gingen

hierop in. Op 10 november 2013 reisde C. E. effectief naar België in het gezelschap van beklaagde. Ook **S. M., C. Z. en C. Y.** reisden met hen mee. In Turkije namen ze de vlucht naar Wenen (Oostenrijk), waar familieleden hen opwachtten.

In België bleek dat de situatie van C. E. niet kon worden geregulariseerd. Ze namen hiervoor opnieuw contact op met beklaagde, die stelde dat hij voor 5.000 euro een Benelux visum kon verkrijgen. Beklaagde zou zelf in- en uitreisstempels in het paspoort plaatsen, met een soort van vluchtige inkt. Hoewel C. C. dit bedrag betaalde kregen ze het paspoort van C. E. niet terug. Hierna ontstond een discussie met beklaagde, en werden langs beide kanten bedreigingen geuit. Beklaagde zou onder meer gezegd hebben dat hij Albanezen zou sturen om C. C. dood te schieten indien hij klacht zou indienen bij de politie. C. C. deelde verder nog mee dat hij zelf had vernomen dat beklaagde maandelijks zeker 15 personen overbrengt van Turkije naar België aan minimum 7.000 euro per persoon. Omwille van de recente visummoeilijkheden zou hij zich beperken tot het overbrengen van personen die hier al gevestigde familieleden hebben.

Later ontving de politie een anoniem bericht, waarin werd gesteld dat C. E. leugens verkondigde. In een herverhoor bevestigde C. E. haar eerdere verklaring. Ze stelde dat de entourage van beklaagde haar oudersinjrurkije had gecontacteerdrnet verzoek orn haar klacht in te trekken.

3.1.4 Heractivering van het onderzoek in 2014

9.

Na herhaaldelijk aandringen van het Openbaar Ministerie werd het onderzoek eind 2013 begin 2014 gereactiveerd.

In de tweede fase van het onderzoek werd opnieuw een retro-telefonieonderzoek uitgevoerd, om de telefoonnummers die beklaagde gebruikte in kaart te brengen. Ook het financieel onderzoek werd overgedaan.

Uit financieel onderzoek blijkt dat tussen 2009 en 2014 een totaal bedrag van 85.890 euro cash op de BNP PARIBAS rekeningen van beklaagde en zijn echtgenote werd gestort. Deze cashstortingen strekten ertoe de zichtrekeningen aan te zuiveren om een debetsaldo te vermijden. In diezelfde periode ontving beklaagde een totaalbedrag van 33.667,80 euro aan uitkeringen van de Liberale Mutualiteit.

De naam van beklaagde bleek ook te worden genoemd in een onderzoek uit Kortrijk naar valse Bulgaarse identiteitsdocumenten (stuk 177).

10.

Beklaagde bleek moeilijk te kunnen worden gelokaliseerd omdat hij sinds de klacht van C. C. schijnbaar het grootste deel van zijn tijd in Turkije doorbracht. Uit telefonie-onderzoek bleek dat hij op 26 november 2014 thuis kon worden gelokaliseerd. Op die dag werd in zijn woning een huiszoeking uitgevoerd, en werd beklaagde gearresteerd. Hij bleek 1.409,57 euro op zak te hebben.

In de tweede fase van het onderzoek werden alle onderzoeksresultaten van de eerste fase samengelegd: telefonie-onderzoek, observaties, financieel onderzoek en informatie van DVZ (o.m. In stuk 138 van het strafdossier). Dit liet de onderzoekers toe om volgende transporten te reconstrueren:

- tussen januari en april 2009 had beklaagde meerdere ontmoetingen met G. M., vermoedelijk omtrent de overbrenging van de broers G. MU. en G. R. naar België. De beide broers blijken in september 2009 ook effectief in België te zijn toegekomen. Uit telefonie-onderzoek blijkt dat beklaagde boos was op G. MU. omdat hij zijn Turkse werkgever had verteld dat hij met een busje naar België was gekomen, en-dat hij daarvoor had betaald.

  G. M. bevestigde in een later politioneel verhoor dat zijn broers naar België waren gekomen mits tussenkomst van beklaagde, die ervoor had gezorgd dat ze werden ingeschreven als werknemers van een Turkse transportfirma. Volgens hem vroeg beklaagde hiervoor 1.000 euro;

- de onderzoekers overhoorden verschillende gesprekken tussen beklaagde en C. R.. In die gesprekken werd verwezen naar hun gezamenlijke reis van Turkije naar België. Uit telefonie-onderzoek blijkt dat C. R. minstens sinds 21 juni 2009 in België verblijft. Zijn paspoort bevat een Hongaars inreisvisum, waarop een inreisstempel staat van 7 maart 2009;

- **op 21 juni 2009** kwam beklaagde terug uit Turkije. Uit observatie blijkt dat op dat ogenblik drie personen in zijn voertuig zaten. Eén persoon werd afgezet op het adres van Y. O. in Brussel. Ook diens telefoon werd afgeluisterd. De persoon die werd afgezet kon op die manier worden geïdentificeerd als Y. Y.. Deze laatste huwde kort voor het vervallen van zijn visum in België met K. B. F.. De tweede persoon werd ook in Brussel afgezet, en kon niet worden geïdentificeerd,

- in de zomer van 2009 had beklaagde verschillende gesprekken met G. M. omtrent de overbrenging van U. K.. G. M. moest 3.500 euro klaarleggen en nog eens 300 apart, voor de kosten die beklaagde uit eigen zak had gemaakt. U. K. blijkt op **17 of 18 juli 2009** in België te zijn aangekomen, als zogenaamde tweede chauffeur aan boord van een Turkse vrachtwagen (stuk 153);

- in diezelfde periode had beklaagde ook telefonische contacten met onder meer B. R. omtrent de overbrenging van zijn neef S. M. (proces-verbaal nummer 6627/2009). K. H. blijkt voor S. M. en U. K. een Joegoslavisch visum te hebben aangevraagd (stuk 164). Betrokkene blijkt sinds 1 maart 2012 ingeschreven op een adres in België;

- in de nacht van **1 op 2 augustus 2009** kwam beklaagde uit Turkije terug. Hij zette Y. T. af in snackbar C. S. te Beringen, bij een zekere H. (zie onder meer stuk 148 van het strafdossier). A. E. werd afgezet aan een adres in Hamme. A. E. diende kort na zijn aankomst een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn partner O. U.. Ook Y. T. ondernam meerdere pogingen om te worden geregulariseerd, waaronder een

huwelijk met een persoon van Belgische nationaliteit dat werd afgewezen wegens schijnhuwelijk;

- bij zijn terugkeer uit Turkije op **22 augustus 2009** had beklaagde vermoedelijk twee personen bij zich. Het telefonie-onderzoek liet toe om de oproepnummers te identificeren van de personen waarmee beklaagde voor dit transport in contact stond (stuk 38 van het strafdossier). Uit de afluistermaatregel blijkt dat één van hen 'A.' was, die zou worden afgezet bij G. G. in Hamme. De politie informeerde de gemeente en vernam dat E. A. op het adres van G. G. zou worden ingeschreven. Later bleek dat E. A. een humanitaire regularisatie had aangevraagd;

- **op 29 augustus 2009** werd S. H. met de vrachtwagen van Turkije naar Duitsland gebracht. Beklaagde ging hem er op 31 augustus 2009 ophalen, en bracht hem op 1 september 2009 naar België (stuk 150 van het strafdossier).

  S. H. werd ook verhoord. Hij bevestigde dan dat hij via de firma M. naar België was gekomen. Hij had K. H. betaald voor het visum, en diende achteraf nog een bedrag te betalen aan beklaagde. Hij verklaarde schrik te hebben van beklaagde, die gevaarlijk zou zijn;

- eind augustus 2009 had beklaagde diverse gesprekken met M., die haar echtgenoot G. M. uit Turkije wilde laten overkomen. De Hongaarse ambassade zou zijn visumaanvraag geweigerd hebben omdat hij nog openstaande schulden had. Hij slaagde er ook niet in om een rijbewijs E te bemachtigen. M. betaalde 2.000 euro. Toen bleek dat het niet zou lukken om G. M. naar België te krijgen zou ze 900 euro terugkrijgen (stuk 57 van het dossier). Er blijkt niet uit het dossier of G. M. effectief in België is aangekomen (stuk 138);

- op **10 september 2009** zette beklaagde bij zijn terugkeer uit Turkije een zekere O. M. af in de (…) in Schaarbeek (stuk 72 en 162 van het strafdossier).

  In een politioneel verhoor stelde betrokkene dat hij de nodige visa had bekomen via zijn werkgever. Hij kon de naam van die werkgever niet benoemen en legde een onduidelijke verklaring af omtrent de gebruikte reisweg. Hij hield voor dat hij beklaagde pas leerde kennen in België en dat hij niet via hem naar België was gekomen;

- op **29 september 2009** regelde beklaagde het transport van een zekere ‘S.’;

- op **24 oktober 2009** zette beklaagde bij zijn terugkeer een zekere H. af in Schaarbeek;

- op **6 november 2009** haalde beklaagde M. Y. op in Mannheim, en zette hij hem af in Schaarbeek (stuk 151 van het strafdossier). M. Y. was met de vrachtwagen van Turkije tot Keulen gereisd. Uit telefonie-onderzoek blijkt dat beklaagde de financiële kant van de zaak afhandelde met de broer van M. Y.. Uit de gesprekken blijkt duidelijk dat er 2 x 3.500 euro werd betaald, en dat beklaagde 300 euro extra

aanrekende voor een visum van 6 maanden (in de plaats van een visum van 1 maand);

- ook op **18 november 2009** haalde beklaagde een persoon op in Duitsland, namelijk P. I.. Ook deze persoon was met de vrachtwagen van Turkije naar Duitsland gereisd. Beklaagde zette hem af op een adres in Schaarbeek (stuk 152 van het strafdossier).

12.

G. A. en S. Y. waren bij hun aankomst in België in het bezit van een document van de Turkse transportfirma 'M.', waarvan K. H. wettelijke vertegenwoordiger/bestuurder is (zie stuk 161 van het strafdossier). Het document met titel 'Vekaletname' betreft een volmacht van de Turkse transportfirma aan de in de volmacht genoemde personen om in haar naam attesten en vergunningen aan te vragen, douaneverrichtingen uit te voeren, hun voertuigen te besturen en betalingen uit te voeren.

De volmacht vernoemt 30 verschillende namen, waaronder G. M., G. R., S. E., A. K., D. E., G. I., E. N., E. A., C. R., C. A., O. B., S. H., O. S., O. M., K. S., G. A. en Y. S.. De meeste van deze personen kwamen hierboven al aan bod bij de bespreking van de transporten. De onderzoekers gingen na of ook de andere genoemde personen aan beklaagde konden worden gelinkt. Dit leidde tot volgende resultaten (stuk 168):

- **K. S.** bleek op 16 december 2009 aan de politie te hebben verklaard dat hij een Hongaars visum kreeg via een firma in Istanbul. Op papier was hij 'tweede vrachtwagenchauffeur' voor deze firma, maar in werkelijkheid werkte hij daar niet voor. Hij maakte van de gelegenheid gebruik om langs die weg aan een visum te raken. Hij reed vanuit Turkije met een vrachtwagen mee naar Duitsland;
- **A. K.** bleek op 29 november 2008 België te zijn binnengekomen met een Hongaars Schengenvisum;
- **E. D.** bleek België te zijn binnengekomen vóór 23 oktober 2009 (op die datum huwde hij in Schaarbeek). Hij maakte gebruik van een Hongaars Schengenvisum;
- **S. E.** diende op 23 november 2009 een regularisatieaanvraag in. Hierin hield hij voor dat hij sedert september 2008 In België verbleef. Hij legde enkel een Turks paspoort voor, zonder visum;
- **E. N.** diende eind 2009 een regularisatieaanvraag in, waarin hij vermeldde dat hij sinds 2006 In België was. Hij werd op 21 januari 2011 ook nog gecontroleerd wegens een vermoeden van zwart werk, en kon geen identiteitsdocumenten voorleggen;
- ook **O. S.** diende eind 2009 een regularisatieaanvraag in waarin hij vermeldde dat hij al sinds 2006 in België was. Hij verkreeg een recht op tijdelijk verblijf op voorlegging van zijn rijbewijs en arbeidscontracten. Uit telefonie-onderzoek blijkt dat beklaagde op 31 augustus 2009 een zekere S. ophaalde in Duitsland en afzette in Laken (proces-verbaal nummer 9006/09);
- **C. A.** werd op 11 januari 2010 door de politie gecontroleerd. Hij legde een Turks paspoort voor, voorzien van een Hongaars Schengenvisum, met inreisstempel 5

september 2009. Hij ondernam een poging om te huwen met een Belgische vrouw, maar dit werd niet erkend, ook niet na de geboorte van hun kind;

- O. B. diende in oktober 2009 een regularisatieaanvraag in waarbij hij een Turks paspoort voorlegde met Hongaars Schengenvisum, en inreisstempel van 9 september 2009;
- G. I. bleek sinds 2006 pogingen te ondernemen om zijn verblijf in België te regulariseren. Op 6 mei 2010 diende hij een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn echtgenote van Belgische nationaliteit. Hij legde een Turks paspoort voor met Pools Schengenvisum, met inreisstempel op 26 februari 2010;
- G. A. bleek in het bezit te zijn van een Turks paspoort met een Pools Schengenvisum, afgeleverd door de Poolse ambassade in Istanbul op 8 december 2009.

3.1.5 Verhoren van beklaagde

13.

Beklaagde werd meermaals verhoord, en ontkende in elk van zijn verhoren dat hij op enige wijze was betrokken bij mensenhandel. Zijn verhoren kunnen als volgt worden samengevat:

- zijn enig inkomen bestaat in een maandelijkse invaliditeitsuitkering van 1.100 à 1.400 euro. Zijn vrouw heeft geen inkomen. Jaarlijks ontvangen ze wel 2 à 3.000 euro van hun Turkse opbrengstgronden. Hun enige schulden betreffen de hypotheeklening;
- hijzelf, zijn echtgenote Y. en zijn kinderen werden in 2004 tot Belg genaturaliseerd. Hij was eerder gehuwd met een dame met Franse nationaliteit, namelijk R. F. (huwelijk van juli '96 tot oktober '98). Hij had voor dit huwelijk al kinderen met zijn huidige Turkse echtgenote, en huwde haar officieel een half jaar na de echtscheiding van R. F.;
- volgens hem was zijn huwelijk met R. F. geen schijnhuwelijk: het ging niet goed in zijn relatie met Y. en ze gingen uit elkaar. Daarna begon hij een relatie met de Franse dame, en toen die op de klippen liep begon hij terug een relatie met Y.; het klopt dat hij in Ancona werd gearresteerd met een aantal Turkse onderdanen aan boord van zijn auto die niet over de noodzakelijke documenten beschikten. De mannen waren in het bezit van vervalste documenten. Hij zou die mannen op de boot hebben ontmoet, en enkel hebben voorgesteld dat ze met hem mochten meerijden;
- de verklaringen van C. C. en C. E. zijn volgens hem totaal uit de lucht gegrepen. Mogelijk legden zij een lasterlijke verklaring af omdat hij in Celtik (Turkije) ruzie had met de vader van C. C.;
- hij zou enkel in juli naar Turkije gaan, en recent wat meer omdat hij er een vriendin heeft. In een ander verhoor gaf hij toe dat hij frequent naar Turkije gaat. Hij zou zich echter niet inlaten met mensensmokkel;
- de onderzoekers wezen hem op de prijs van een traject naar Turkije met de auto (800 euro brandstof). Hij repliceerde dat zijn kinderen ook werken, en daarvoor dan wat bijleggen;

- O. H. zou hem beschuldigen van het illegaal transport van haar man E. S. omdat ze hen tegen elkaar wil opzetten. Volgens hem kwam E. S. op volstrekt legale wijze naar België;
- hij leerde H. S. en C. M. pas op het vliegtuig kennen;
- de gesprekken over geld kaderden volgens hem in zijn bouwproject in Turkije, waarvoor hij soms betalingen moest doen. Zo zou hij in 2008 15.000 à 16.000 euro hebben betaald aan K. H. voor de transport van bouwmaterialen naar zijn woning in Turkije. Betrokkene had een transportfirma in Istanbul en bracht de bouwmaterialen naar Celtik, op 550 kilometer;
- hij ontkende dat hij ooit iemand naar België bracht of naar België liet brengen met een vrachtwagen. Hij zou ook niets te maken hebben met visa of met valse documenten (identiteitsbewijzen of rijbewijzen);
- hij werd geconfronteerd met de namen van een aantal overgebrachte personen, en beweerde deze niet te kennen. Hij zou met hen niets te maken hebben, en deed de andersluidende bezwarende elementen af als 'altijd dezelfde verhaaltjes';
- in zijn eindverhoor stelde hij dat het in Turkije gebruikelijk was om zich tegen betaling te laten bijstaan door mensen die kennis hebben van de procedures om zo op een snelle en efficiënte manier aan documenten te geraken. Dit zou het enige zijn dat hij van de hele zaak afweet;
- hij ontkende ook in zijn eindverhoor alle beschuldigingen. Hij zou nooit van iemand geld aanvaard hebben, en integendeel arme mensen in Turkije helpen.

3.2 Bespreking van de schuldvraag

1.

Beklaagde moet zich voor de rechtbank verantwoorden wegens de hierna volgende misdrijven:

A) Mensensmokkel ten aanzien van de in de dagvaarding genoemde personen (inbreuk op artikel 77bis van de wet van 15 december 1980), met de verzwarende omstandigheid dat van die activiteit een gewoonte werd gemaakt;

B) hulp bij illegale immigratie ten aanzien van de in de dagvaarding genoemde personen (inbreuk op artikel 77 van de wet van 15 december 1980), waarbij de hulp niet voornamelijk om humanitaire redenen werd verleend.

De rechtbank stelt vast dat de tenlasteleggingen A en B een aantal materiële vergissingen bevatten in de incriminatieperiodes voor wat betreft de datum van de transporten. De rechtbank verbetert deze materiële vergissingen als volgt:

- op niet nader te bepalen datum in de periode van 1 maart 2009 tot 30 juni 2009: C. R.;
- op 17 of 18 juli 2009: U. K.;
- op niet nader te bepalen datum in de periode van 1 juli 2009 tot 1 maart 2012: S. M.;
- op niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 2009 tot 26 februari 2010; G. I..

2.

Op de zitting van 29 januari 2019 betwistte beklaagde niet langer dat hij zich had laten betalen om de in de dagvaarding genoemde personen naar België over te brengen.

Het Openbaar Ministerie heeft beklaagde gedagvaard voor zowel mensensmokkel als hulp bij illegale immigratie. De rechtbank stelt vast dat de tenlasteleggingen A en B in wezen dezelfde feitelijke gedragingen viseren. De beide wettelijke bepalingen bestraffen diegene die een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie helpt of poogt te helpen bij illegale binnenkomst, illegale doortocht of illegaal verblijf. Het onderscheid tussen de beide bepalingen is dat bij mensensmokkel expliciet een winstbejag wordt vereist ('met het oog op het direct of indirect verkrijgen van het vermogensvoordeel'). Hulp aan illegale immigratie daarentegen viseert de onbezoldigde steunverlening aan binnenkomst en verblijf in een Schengenland. Deze beide misdrijven kunnen niet tegelijkertijd door dezelfde feiten worden opgeleverd.

De beroepsactiviteit van beklaagde bestond in het overbrengen van personen van Turkse nationaliteit naar België. Zijn enige drijfveer was het direct verkrijgen van vermogensvoordelen. Uit het dossier blijkt duidelijk dat er geen visa werden aangevraagd en geen transporten werden geregeld indien beklaagde en zijn kompanen niet vooraf riant waren betaald. Beklaagde handelde bijgevolg onmiskenbaar met een duidelijke winstbejag.

In dit dossier is de juiste omschrijving dan ook deze die is bedoeld onder de tenlastelegging A. De rechtbank vereenzelvigt de feiten van de tenlastelegging A met de feiten van de tenlastelegging B en stelt vast dat de feiten moeten worden gekwalificeerd als mensensmokkel.

3.

Volgens artikel 77bis van de Vreemdelingenwet is er sprake van mensensmokkel zodra men er uit winstbejag toe bijdraagt dat een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie illegaal binnenkomt, doorreist of verblijft. Het is niet vereist dat elke mededader van iedere vluchteling persoonlijk geld heeft ontvangen.

De artikelen 77ter tot en met 77sexies voorzien in verzwarende omstandigheden bij dit basismisdrijf. In huidig dossier is er volgens het Openbaar Ministerie sprake van de verzwarende omstandigheid dat van de betrokken activiteit een gewoonte wordt gemaakt (artikel 77quater, 6° Vreemdelingenwet).

Het staat vast dat beklaagde zich schuldig maakte aan het basismisdrijf van mensensmokkel, zoals voorzien in de tenlastelegging A. De rechtbank verwijst naar de resultaten van het telefonie-onderzoek en de observaties, en naar de verklaringen van onder meer G. M., S. H., C. C. en H. O..

Ook de verzwarende omstandigheid dat van die activiteit een gewoonte werd gemaakt komt bewezen voor. Uit telefonie-onderzoek en observaties blijkt dat beklaagde hier dagelijks mee bezig was. Voor hem betrof dit zijn 'beroepsactiviteit'.

Bij de uiteenzetting van de feiten heeft de rechtbank de elementen aangereikt die toelaten om met zekerheid vast te stellen dat beklaagde zich schuldig maakte aan mensensmokkel ten aanzien van elk van de in de dagvaarding genoemde personen. Enkel voor wat betreft G. M. staat niet met zekerheid vast dat betrokkene ook effectief naar België is afgereisd. Omwille van financiële problemen kon betrokkene niet het vereiste bedrag betalen. Dit is een omstandigheid buiten de wil van beklaagde om.

De rechtbank zal de tenlastelegging A ten aanzien van G. M. om die reden heromschrijven naar een poging tot mensensmokkel, als volgt:

'gepoogd te hebben zich schuldig te maken aan het misdrijf mensensmokkel namelijk, door met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel, zijnde ertoe bij te dragen, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, dat een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie, het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te doen binnenkomen, erdoor te reizen of aldaar te verblijven, in strijd met de wetgeving van die staat, waarbij het voornemen om een misdaad te plegen zich heeft geopenbaard door uitwendige daden die een begin van uitvoering van die misdaad uitmaakten en alleen ten gevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk, zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist, namelijk ten aanzien van G. M..'

De schuld van beklaagde aan de feiten van de tenlastelegging A (zoals gedeeltelijk heromschreven) staat dan ook zonder twijfel vast. Beklaagde betwistte dit niet langer op de zitting van 25 januari 2019.

3.3 Straftoemeting

1.

De rechtbank legt voor beklaagde overeenkomstig artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek één straf op, voor de feiten van de vereenzelvigde tenlastelegging samen, met name de zwaarste.

Bij de straftoemeting houdt de rechtbank rekening met de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, zijn gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank die kent.

De straf heeft niet alleen een vergeldende functie, ze moet ook preventief werken: ze moet beklaagde ertoe aanzetten in de toekomst geen misdrijven meer te plegen.

2.

Mensensmokkel is een misdrijf dat door de wetgever terecht als verwerpelijk wordt beschouwd. Er wordt immers misbruik gemaakt van de vaak ellendige en financieel erbarmelijke toestand van vreemdelingen die zich op illegale wijze willen begeven naar een land van de Europese Unie.

Mensensmokkel brengt daarenboven meerdere problemen voor de samenleving en de openbare orde mee, zoals de overlast van personen die illegaal in het land verblijven. Ook het economisch verkeer wordt door dergelijke feiten ernstig verstoord.

De feiten zijn dan ook als zeer erg te beschouwen.

Aan beklaagde moet het besef worden bijgebracht dat mensensmokkel totaal onaanvaardbaar is en dat hij op geen enkele wijze zijn medewerking daaraan mag verlenen.

3.

Beklaagde is 56 jaar oud. Zijn strafrechtelijk verleden is niet blanco: hij werd driemaal veroordeeld voor verkeersgerelateerde misdrijven.

De raadsman van beklaagde legde op de zitting van 25 januari 2019 een aantal stukken voor met betrekking tot de financiële toestand van beklaagde. Uit de akte van verkoop van de gezinswoning blijkt dat deze werd verkocht op 29 september 2015. Het is duidelijk dat beklaagde zonder zijn illegale inkomstenbron de hypotheeklast van de woning niet kon dragen. Hij legt ook een stuk voor waaruit zou moeten blijken dat zijn woning in Turkije door winterweer is beschadigd. De rechtbank kan de authenticiteit van dit stuk op geen enkele manier achterhalen. Ook de andere stukken die beklaagde op de zitting voorlegde hebben betrekking op zijn financiële situatie.

Beklaagde verzocht de rechtbank om hem voor de bewezen verklaarde feiten een straf op te leggen met uitstel, hierbij rekening houdend onder meer met de schending van de redelijke termijn.

4.

De beoordeling over het redelijk karakter van de duur van een strafvervolging is een feitenkwestie die als zodanig ontsnapt aan de controle van het Hof van Cassatie. Er hoeft niet noodzakelijk sprake te zijn van een periode van inactiviteit opdat een overschrijding van de redelijke termijn zou kunnen worden vastgesteld. Ook een procedure waarin de diverse onderzoeksdaden en processtadia elkaar opvolgen zonder dat er sprake is van enigerlei stilstand, kan de grenzen van de redelijke termijn te buiten gaan wanneer de totale duur niet te verantwoorden valt of wanneer buitensporig veel tijd werd besteed aan één welbepaalde onderzoeksdaad of procedure.

Een echte maximumduur kan niet uit de rechtspraak van het EVRM worden afgeleid. Wel is het zo dat zaken die meer dan 8 jaar in beslag nemen, doorgaans de toets van artikel 6.1 EVRM niet meer kunnen doorstaan.

De redelijke termijn in deze zaak nam pas een aanvang op 26 november 2014, toen beklaagde voor het eerst door deze zaak werd verontrust. Vanaf dat ogenblik kende de zaak het volgende verloop:

- het eindverhoor van beklaagde vond plaats op 7 januari 2016;
- daarna werd nog enige tijd tevergeefs gewacht op de uitvoering van de internationale rogatoire commissie in Turkije,

- het dossier werd op 11 januari 2017 meegedeeld aan het Openbaar Ministerie met het oog op eindvordering;
- het Openbaar Ministerie stelde op 16 mei 2017 een eindvordering op;
- bij arrest van 29 juni 2017 stelde de Kamer van Inbeschuldigingstelling vast dat de bijzondere opsporingsmethode observatie regelmatig was verlopen;
- de Raadkamer verwees beklaagde naar de correctionele rechtbank bij beschikking van 21 november 2017;
- de zaak werd voor de correctionele rechtbank ingeleid op de zitting van 24 september 2018, en effectief behandeld op de zitting van 25 januari 2019.

De rechtbank stelt twee relatieve periodes van stilstand vast, namelijk tussen het eindverhoor van beklaagde en de beschikking tot mededeling, en tussen de verwijzing door de Raadkamer en de vaststelling van de zaak voor behandeling ten gronde. De rechtbank houdt hiermee rekening bij de straftoemeting.

5.

Om beklaagde ertoe aan te zetten zich niet opnieuw aan dergelijke misdrijven te bezondigen, is ondanks het verstrijken van de redelijke termijn een strenge bestraffing op zijn plaats.

Het Openbaar Ministerie vorderde een gevangenisstraf van 3 jaar en een geldboete die moest worden vermenigvuldigd met het aantal slachtoffers. Beklaagde wees er terecht op dat het vierde lid van artikel 77bis van de Vreemdelingenwet, overeenkomstig hetwelk de boete zoveel moet worden toegepast als er slachtoffers zijn, pas werd ingevoerd bij wet van 24 juni 2013 en als zwaardere straf niet retroactief kan worden toegepast. Bijgevolg geldt de verplichting om de boete zoveel toe te passen als er slachtoffers zijn enkel voor E. S., C. E., S. M., C. Z. en C. Y. (x5).

Indien de bestraffing sneller op de bewezen verklaarde feiten zou zijn gevolgd, zou de rechtbank deze beklaagde enkel effectieve straffen hebben opgelegd. Omwille van de beperkte schending van de redelijke termijn en het tijdsverloop, kent de rechtbank thans uitstel toe voor een deel van de op te leggen gevangenisstraf en geldboete. Beklaagde komt hiervoor nog in aanmerking. Hij moet weten dat dit een gunst is, die kan worden herroepen wanneer hij nieuwe misdrijven pleegt. Hopelijk werkt deze gedachte preventief.

3.4 Verbeurdverklaring

1.

Het Openbaar Ministerie vordert schriftelijk de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 222.000 EUR ten aanzien van beklaagde, waarmee voldaan werd aan de artikelen 42 en 43bis van het Strafwetboek.

De vermogensvoordelen moeten inderdaad worden verbeurd verklaard. De bekomen vermogensvoordelen maken immers inherent deel uit van het in hoofde van beklaagde bewezen verklaarde misdrijven. Het gaat niet op om misdrijven bewezen te verklaren en dan te zeggen dat men de bekomen voordelen mag behouden. Dit is een bijkomend signaal naar beklaagde om hem bewust te maken dat dergelijke misdrijven niet lonend zijn.

Bij de begroting van de vermogensvoordelen dient de rechtbank geen aftrek te doen van de kosten die verbonden zijn aan het plegen van het misdrijf.

2.

De begroting van de vermogensvoordelen in hoofde van beklaagde komt de rechtbank correct doch minimalistisch voor. Dit vermogensvoordeel wordt slechts begroot op 6.000 euro per slachtoffer, begroot op 37 personen. Uit het dossier blijkt dat 6.000 euro een absoluut minimumbedrag was en dat er in werkelijkheid veel meer transporten waren dan de 37 die in de dagvaarding zijn opgenomen. Omdat aan dit dossier geen prioriteit werd gegeven vanaf eind 2010 tot eind 2013, zijn van die periode slechts enkele transporten bekend. Het is echter duidelijk dat beklaagde niet gestopt is na 2009. Ook deze andere transporten zijn in de schuldigverklaring begrepen: de dagvaarding voorziet mensensmokkel 'minstens en onder meer' ten aanzien van de in de tenlastelegging genoemde personen.

Gelet op de financiële situatie van beklaagde en teneinde te vermijden dat hij in een financiële put zou terechtkomen, kent de rechtbank uitstel toe voor de helft van het te verbeuren bedrag van 222.000 euro. Artikel 52 van de Wet van 11 februari 2014 houdende diverse maatregelen ter verbetering van de invordering van vermogensstraffen en de gerechtskosten in strafzaken (1) dat artikel 8, § 1 van de Probatiewet wijzigt en dat de toekenning van uitstel verbiedt wanneer een straf tot verbeurdverklaring wordt uitgesproken, vormt een strengere wet dan de wet die van kracht was op het ogenblik van het misdrijf waarvoor uitstel was toegelaten. Het kan bijgevolg geen terugwerkende kracht hebben.

Ook hier geldt dat het uitstel kan worden herroepen wanneer beklaagde nieuwe misdrijven pleegt. Hopelijk werkt deze gedachte preventief.

De borgsom van 15.000 euro die beklaagde stortte bij de Deposito- en Consignatiekas moet worden toegerekend op het bijzonder verbeurd verklaarde bedrag zoals hierna in het dispositief wordt bepaald (overeenkomstig artikel 43,3° van het Strafwetboek). Het is immers duidelijk dat ook deze gelden rechtstreeks voortkomen uit de bewezen verklaarde misdrijven, nu beklaagde en zijn gezin niet over een legale inkomstenbron beschikten die toeliet om een dergelijk bedrag als borg te stellen (zie ook Cass. 8 oktober 2014, P.14.1127.F, RDPC 2015,702 e.v., noot A. Verheylesonne).

4. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

1.

Op de zitting van 25 januari 2019 stelde C. E. zich burgerlijke partij lastens beklaagde. Deze vordering is tijdig en regelmatig. De rechtbank verklaart de vordering ontvankelijk.

Krachtens de artikelen 1382 en 1383 Burgerlijk Wetboek is degene die door zijn schuld aan een ander schade berokkent, verplicht deze schade integraal te vergoeden, wat impliceert dat de benadeelde teruggeplaatst wordt in de toestand waarin hij zich zou hebben bevonden indien de daad waarover hij zich beklaagt, niet was gesteld. Degene die schadevergoeding vordert moet

bewijzen dat er tussen de fout en de schade, zoals die zich heeft voorgedaan, een oorzakelijk verband bestaat; dit verband veronderstelt dat, zonder de fout, de schade zich niet had voorgedaan, zoals ze zich heeft voorgedaan.

2.

De burgerlijke partij vordert een schadevergoeding van 14.600 euro; samengesteld als volgt:

- materiële schade: 12.100 euro, waarvan 100 euro administratiekosten en 12.000 euro gelden overhandigd aan beklaagde;
- 2.500 euro morele schade.

Beklaagde hield voor dat hem in werkelijkheid geen bedrag van 12.000 euro werd overhandigd. Hij kon niet zeggen welk bedrag dan wel zou zijn betaald. De rechtbank twijfelt niet aan de omvang van het betaalde bedrag: C. E. legde hierover van bij het begin een gedetailleerde en geloofwaardige verklaring af en heeft die verklaring steeds gehandhaafd. De rechtbank kent de materiële schadevergoeding integraal toe.

C. E. houdt voor dat zij morele schade lijdt door de omstandigheden waarin ze Turkije heeft verlaten en het feit dat beklaagde misbruik maakte van haar penibele verblijfstoestand en vertroebelde relatie met haar ouders om haar geld af te troggelen. Omdat beklaagde haar paspoort afnam en haar meermaals bedreigde leeft zij ondergedoken en in illegaliteit.

Morele schade komt niet voor precieze begroting in aanmerking. Het gaat in essentie om de juridische erkenning van het leed dat werd berokkend. Bij de begroting van deze schade houdt de rechtbank rekening met de ernst van de feiten en de impact hiervan op het slachtoffer evenals met de bedragen die gebruikelijk worden toegekend in gelijkaardige gevallen.

In voorkomend geval komt een morele schadevergoeding van 1.000 euro billijk voor.

De toegekende bedragen moeten worden vermeerderd met intresten zoals nader bepaald in het dispositief. De burgerlijke partij maakt ook aanspraak op een rechtsplegingsvergoeding, die door de rechtbank wordt begroot op 1.320 euro.

3.

Omdat de door beklaagde gepleegde misdrijven nog andere schade hebben veroorzaakt, houdt de rechtbank de burgerlijke belangen ambtshalve aan, overeenkomstig artikel 4 van de Voorafgaande Titel wetboek van Strafvordering (art. 4 V.T.Sv.).

TOEGEPASTE WETTEN

De genoemde en de hiernavolgende artikelen bepalen de bestanddelen van de misdrijven, de strafmaat en de taalwet:

De bijzondere wetten zoals vermeld in punt 1. Tenlasteleggingen

Artikel 11,12,14,16, 31 tot 37, en 41 van de wet van 15 juni 1935

Wetb. van strafvordering, art. 162,162bls, 182,184,185,189,190,194,195,226,227;

Strafwetboek, art, 2, 38,40, 42, 43,43bis, 65, 66, 79, 80

Gerechtelijk Wetboek, art. 1022, K.B. 26.10.2007, art. 2;

Wet 5 maart 1952, art. 1; gew.

programmawet 24.12.1993, art. 1; gew. art. 36 Wet 7.2.03; Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen Inzake justitie (8.S. 30.12.2011) gew. Wet 29.12.2016 (opdec.)

Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;

W.l.8.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);

Wet van 29 juni 1964, art. 1, 8 gew. W. 10.2.1994; (uitstel)

Burg. Wetb., art.1382; W.17.4.1878, art. 3 en 4; strafwetboek, art.44,45; (BP)

UITSPRAAK

De rechtbank beslist op tegenspraak

OP STRAFGEBIED

De rechtbank

- **VERBETERT** de materiële vergissing in de incriminatieperiode van de tenlasteleggingen A en B als volgt:
    - op niet nader te bepalen datum in de periode van 1 maart 2009 tot 30 juni 2009: C. R.;
    - op 17 of 18 juli 2009: U. K.;
    - op niet nader te bepalen datum in de periode van 1 juli 2009 tot 1 maart 2012: S. M.;
    - op niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 2009 tot 26 februari 2010: G. I..

- **VEREENZELVIGT** de feiten van de tenlastelegging A met de feiten van de tenlastelegging B en stelt vast dat de juiste omschrijving deze is van mensensmokkel (tenlastelegging A);

- verklaart beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van de tenlastelegging A, met dien verstande dat het misdrijf ten aanzien van G. M. als volgt moet worden heromschreven naar een poging:

  'gepoogd te hebben zich schuldig te maken aan het misdrijf mensensmokkel, namelijk, door met het oog op het direct of indirect verkrijgen van een vermogensvoordeel, ertoe bij te dragen, op welke manier ook, rechtstreeks of via een tussenpersoon, dat een persoon die geen onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie, het grondgebied van een lidstaat van de Europese Unie of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te doen binnenkomen, erdoor te reizen of aldaar te verblijven, in strijd met de wetgeving van die staat, waarbij het voornemen om het misdrijf te plegen zich heeft geopenbaard door uitwendige daden die een begin van uitvoering van dit misdrijf uitmaakten en alleen ten gevolge van omstandigheden, van de wil van de dader onafhankelijk, zijn gestaakt of hun uitwerking hebben gemist, namelijk ten aanzien van G. M..'

- **VEROORDEELT** beklaagde voor onbewezen verklaarde feiten samen tot een hoofdgevangenisstraf van **DRIE JAAR** en een geldboete van **30.000 EURO**, zijnde een geldboete van 5.000 euro verhoogd met 50 opdeciemen (X6), of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

- verleent beklaagde **GEWOON UITSTEL** voor de hele hoofdgevangenisstraf, behoudens de reeds ondergane hechtenis, gedurende een periode van 5 jaar, en de helft van de geldboete, gedurende een periode van 3 jaar;

- verklaart beklaagde **VERBEURD** van 222.000 euro aan vermogensvoordelen, met inbegrip van de borgsom van 15.000 euro die is gestort op rekening van de Deposito- en consignatiekas;

- verleent beklaagde **GEWOON UITSTEL** voor 111.000 euro van de opgelegde verbeurdverklaring van 222.000 euro, gedurende een periode van 3 jaar.

- spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, met 70 opdeciemen verhoogd, 200 EURO bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

- legt de veroordeelde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 53,58 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij K.B. van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

- veroordeelt de beklaagde, krachtens artikel 4§3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro.**

Kosten:

De rechtbank veroordeelt de beklaagde tot de gerechtskosten deze tot op heden begroot op de som van 34.021,74 euro.

Overtuigingsstukken

De rechtbank stelt de overtuigingsstukken met nummers 3514/2015, 3513/2015, 504/2015, 284/2015, 7164/2014, 8512/2014, 6183/2015 en 7082/2016 ter beschikking van het Openbaar Ministerie.

De rechtbank verklaart de stukken verbeurd die neergelegd zijn onder nummers 3515/2015 en 1957/2015 van de overtuigingsstukken (op grond van artikel 42,1° van het Strafwetboek).

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank

- verklaart de vordering van de burgerlijke partij C. E. ontvankelijk en deels gegrond;
- veroordeelt beklaagde om aan deze burgerlijke partij een schadevergoeding te betalen van 13.100 euro, te vermeerderen met vergoedende intresten vanaf 10 november 2013 tot heden, en vanaf heden meer de moratoire intresten, beide aan wettelijke rentevoet;
- veroordeelt beklaagde om aan deze burgerlijke partij een rechtsplegingsvergoeding te betalen van 1.320 euro;
- houdt de beslissing omtrent de overige burgerlijke belangen aan.

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

Dit vonnis is in openbare terechtzitting uitgesproken op 26 februari 2019 door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, D19M kamer, samengesteld uit:

V. A. M., rechter, voorzitter der kamer

V. D. H. D., rechter,

S. N., rechter,